

РЕШЕНИЕ

№ 1376

гр. София, 05.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 13.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8478** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215, ал.1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], против Заповед № РД-09-2/21.06.2018г., издадена от началника на Дирекция за национален строителен контрол /ДНСК/.

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност на обжалваната заповед, като се поддържа, че същата е издадена при допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство и в противоречие с приложимия материален закон.

Ответникът - началникът ДНСК, в редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител, не изразява становище по жалбата

Съдът, след като се запозна с жалбата и с приложените по делото писмени доказателства, прие следното от фактическа страна:

По разпореждане на РП-Я., служителите на РОНСК-Я. към РДНСК Югоизточен район извършили проверка, в хода на която било констатирано, че дружеството ползва строеж, "Инсталация за хлороунищожение с натриева основа до натриев хипохлорид -белина и склад за съхранение на натриев хлорид-белина", находящ се в УПИ III, кв.33 по плана на [населено място], с административен адрес [улица], без същият да

е въведен в експлоатация от компетентния орган по реда на чл.177 от ЗУТ.

За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол № ДК-01-2/12.01.2017г., от който се установява, че строежът представлява съвкупност от конструктивни и технологични елементи - метален навес с неправилна форма, металорешетъчни кули, метални стълби и платформа, абсорбационна колона, резервоар, помпа, технологични комуникационни тръбопроводи, кранове и арматури, електрическа инсталация. Според констатациите в акта, предназначението на инсталацията е аварийно хлорунищожение от неконтролирано изпускане на хлор в околната среда от хлорни опаковки, профилактика и дегазиране на съдове под налягане с течен хлор. Също така е установено, че в непосредствена близост е ситиуиран склад към инсталацията, състоящ се от 2бр.метални резервоари, пластмасови резервоари и над 30бр.пластмасови бидони.

Въз основа на е издадена Заповед № ДК-19-Я-2/13.02.2017г. на началника на РОНСК-Я. към РДНСК Югоизточен район, с която на основание чл.178, ал.5 от ЗУТ е забранено ползването на неприетия по установения ред строеж , описан по-горе.

Тази заповед е оспорена по съдебен ред пред Административен съд Ямбол, който с Решение № 76/16.05.2017г., постановено по адм.д.№ 70/2017г., влязло в сила на 21.05.2018г. я е отменил и върнал делото като преписка на административния орган със съответните указания. При спазване указанията на съда е издадена оспорваната настоящето производство заповед и е забранено ползването на строежа.

При така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата за процесуално ДОПУСТИМА като подадена в преклузивния срок от надлежна страна, активно легитимирана да оспорва, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения :

Обжалваната заповед е издадена от компетентен по смисъла на чл. 178, ал.5 от ЗУТ орган в рамките на законовите му правомощия.

Спазена е и изискуемата от закона писмена форма. Фактическите констатации съответстват на правните изводи на органа за забрана ползването на обекта по чл. 178, ал. 5 от ЗУТ. За издаване на заповед на посоченото основание е достатъчно да е установено ползване на обекта без разрешение за ползване.

При постановяването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са препятствали правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, при наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание. Проверката е извършена в отсъствие на нарушителя, но препис от съставения акт е връчен на дружеството, с което му е дадена възможност за прави възражения и ангажиране на доказателства в хода на административното производство.

Настоящата съдебна инстанция приема също така, че заповедта е съответна и на материално-правните разпоредби и целта на закона. Оспорената в настоящото производство заповед е издадена на основание чл. 178, ал. 5, във вр. с ал. 1 ЗУТ, поради което единственият релевантен факт за нейната материална законосъобразност

е липсата на изискуемо за обекта разрешение за ползването му, издадено за въвеждане на строежа в експлоатация по установения ред. Съгласно чл. 178, ал. 1 ЗУТ, не се разрешава да се ползват строежи или части от тях преди да са въведени в експлоатация, като при нарушение на тази забрана, началникът на ДНСК или упълномощено от него длъжностно лице въз основа на констативен акт забранява с мотивирана заповед ползването на строежите, съгласно ал. 5 на същия член. Релевантните факти за издаването на заповед с такова съдържание се извеждат от тези два текста и те са: строежът да подлежи на приемане, а такива, съгласно чл. 137, ал. 1, са всички строежи от първа до пета категория включително; строежът да се ползва към датата на съставяне на констативния акт и за строежа да не е издадено разрешение за ползване. В конкретния казус, тези релевантни факти са налице, като в случая от приетите по делото писмени доказателства се установява, че към датата на издаване на оспорената заповед не е било налице разрешение за ползването на процесния строеж, който е бил в завършен вид и се е ползвал по предназначение. Настоящият съдебен състав намира за безспорно също така, че процесният строеж е от категорията строежи - пета, визирани в нормата на чл. 137, ал. 1 от ЗУТ, за които е налице необходимост от въвеждането му в експлоатация и в съответствие с чл. 178, ал. 1 и чл. 137, във вр. с чл. 178, ал. 2 от ЗУТ е необходимо същият да бъде въведен в експлоатация от компетентния орган по чл. 177 от ЗУТ. Не са оборени констатациите за изграден строеж и за ползването на строежа като жилище от жалбоподателя. Изложените доводи са неотносими към правилността на обжалвания административен акт, тъй като разрешение за ползване се издава и е задължителна предпоставка за въвеждане в експлоатация и на напълно законни строежи. От значение е само обстоятелството, че строежът се ползва, без да е приет по установения ред. В депозираната по делото молба от 12.02.2019г., оспорващият изрично заявява, че няма да сочи нови доказателства и няма доказателствени искани, включително и за изготвяне на съдебно-техническа експертиза. По делото не са представени и липсват каквито и да било доказателства, че процесният строеж е въведен в експлоатация по реда на ЗУТ към датата на извършване на проверката и съставяне на констативния акт, както и към датата на постановяване на оспорения административен акт. При липса на данни за проведена и приключила процедурата по издаване на разрешение за ползване на обекта, изводите на административния орган са правилни и законосъобразни, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна. Процесната заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, а именно да се забрани ползването на строежи или части от тях, преди същите да бъдат въведени в експлоатация по предвидения в закона ред. Ето защо и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 28-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], против Заповед № РД-09-2/21.06.2018г., издадена от началника на Дирекция за национален строителен контрол.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ :